

THÁNG-3-NĂM-NÀY THÁNG-3-NĂM-ĐÓ

Hôm nay là thứ Sáu 06/03/2026. Tôi chào tháng ba, năm 2026. Tháng mà ngày đầu 1 tây là một Chủ nhật cuối tuần! Không phải một “Chủ nhật xám” buồn đi lê thê, cầm một vòng hoa đê mê. Cũng không phải một Chủ nhật của một người tuổi trẻ “nằm trong căn gác đầu hiu” nhớ tha thiết bạn bè!

Tháng ba năm nay bắt đầu bằng một bình minh rực nắng. Nắng của những ngày cuối tháng hai nắng tiếp qua tháng ba. Màu nắng “thường” thôi, không có gì đặc sắc, không vàng tươi như “forthysia”, không vàng hoa cho người về yêu cúc, không vàng thu như trong một chiều lang thang Hà Nội. Nhưng, sau mấy tuần xám mây cùng những cơn mưa (rất thường khi), đi, về bất chợt, một chút nắng hanh cũng đủ rộn lòng người, nói chi liên tiếp mấy ngày nắng ấm!

Chưa bao giờ (?), vùng “Ile de France” có một ngày như một ngày tuần rồi, cuối tháng 2. Mà nhiệt độ là 20°C. Khiên, nhớ một trong những năm đầu... thế kỷ này (nói cho oai), lần đầu đến Toulouse, lại đến vào mùa đông, tôi đã ngỡ ngàng viết mấy câu gửi bạn “Người có bao giờ về Toulouse? / Ở đây: nắng âm đui sương mù...”. Những câu “thơ” bất chợt hiện trong đầu khi, sau buổi ăn tối, cùng vài đồng nghiệp, lang thang, giữa trung tâm thành phố. Mùa đông Toulouse sao mà “mát rượi”: 15°C. Mát như những hôm cận Tết quê nhà! Đêm Toulouse lại êm đềm. Những tiếng cười tuổi trẻ làm sáng một hè đường, làm tươi một góc phố. Những nóc nhà không có khói bay. Những con đường xe qua vang tiếng nhạc. Cảm khái, tôi quay sang anh bạn đồng nghiệp Đức, nói rằng:

– “I love Toulouse”!

Thomas đáp:

– “Me too”!

Khác nhau, đây không phải lần đầu Thomas đến Toulouse.

(Thomas, ông bạn đồng nghiệp dễ thương, hơn tôi 2 tuổi, cao lêu nghêu (1.90m), tóc vàng hoe để dài, đeo kính tròn như thần tượng John Lennon! Người mà, khi về đến khách sạn, trong lúc anh em, sau một ngày hội họp mệt mỏi, ai lên phòng nấy, thì Thomas lẳng lẳng đến bar, kêu một ly rượu đỏ, rồi, một góc tối fauteuil, im lặng thưởng thức từng hớp rượu vang “sud-ouest”. Không chỉ khách sạn ở Toulouse mà đó là “thói quen” của Thomas, ở mỗi khách sạn chàng đi qua. Ở Tiệp, ở Đức, ở Singapore, ở Nhật, v.v. Phải là một ly vang đỏ trước khi về phòng! Theo một đồng nghiệp làm chung với Thomas, dường như anh có chuyện buồn gia đình!

Từ sau lần đầu 1991, trong mấy chục năm, chúng tôi vẫn thỉnh thoảng gặp nhau khi đi “công tác” (business trip). Ở bất cứ một khách sạn nào, một quốc gia nào, đi ăn tối về, Thomas vẫn tiếp tục “riêng một góc trời”, vẫn trên tay ly rượu đỏ, vẫn nụ cười hiền hòa khi tôi “see you tomorrow”. Khoảng gần 7 năm, trước khi nghỉ hưu, Thomas không “đi” nữa, anh xin phép hăng được làm việc ở nhà để có thể chăm sóc bà xã (bị ung thư!). Hai năm sau, vợ mất, Thomas cũng vẫn làm việc ở nhà. Sau vụ “Covid” tôi cũng hết đi xa. Nên chỉ còn gặp chàng qua “màn ảnh computer” (visioconference) cho đến ngày chàng nghỉ hưu! Bây giờ, mỗi khi ngồi bên ly rượu đầy (không có ai cùng cạn...), tôi lại nhớ Thomas!)

Tháng ba, nắng ấm, trời trong. Mùa xuân về sớm gần cả tháng. Lạ cái, chưa nghe chim hót, nhưng đã thấy hoa đầy. Mà hoa nở là đời tôi... tàn! Mới chiều qua, ra ngoài chạy bộ, dù đã cẩn thận mang masque, thế mà tôi cũng “dính”! Mắt ngứa, xót, “ách-xì” gần cả trăm cái, có thủ một bịch nhỏ “Kleenex” nhưng chẳng thấm vào đâu. Nên phải “đường xa ướt khăn (mù-soa)”, vừa đi vừa... thút thít! Về đến nhà là chiêu ngay một viên thuốc chống dị ứng, rồi chạy vào buồng tắm tẩy trần, từ trên xuống dưới. Mang phấn hoa vào chăn gối (nghĩa đen nhá) thì chỉ có nước từ chết tới bị thương!

Tháng ba 2026. Từ mấy tháng nay, từ ngày Bộ Tư Pháp Mỹ công bố ngày 31/1, 3 triệu trang tài liệu, hình ảnh, video liên quan đến cuộc điều tra tỷ phú (ấu dâm) Epstein, hầu như ngày nào, 4 đài truyền hình chuyên về tin-tức Pháp cũng mang vụ “Epstein” ra mà bàn tán! Nghe, nhìn, đến lúc không nghe, nhìn nổi! Cứ như là họ không còn chuyện gì trên thế giới để thông tin! Chẳng qua chỉ vì vụ án này có liên quan đến nhiều tai to, mặt lớn trong giới chính trị, kinh doanh, hoàng gia, v.v. thế giới! Ở Pháp, cựu Bộ trưởng Văn Hóa Jack Lang đã từ chức Viện trưởng Viện Văn Hóa Ả Rập! Ở Anh, Thái Tử Andrew bị giáng xuống làm thường dân và bị mời ra khỏi dinh thự. Ở Mỹ, tên các Tổng thống: Clinton (và vợ), Obama, Trump xuất hiện trong hồ sơ Epstein, cùng với 2 tỷ phú: Elon Musk và Bill Gates, v.v. Chuyện giới “thượng lưu” ăn chơi, hít choác ra sao thì ai cũng biết. Khai ra bàn tán vài ngày, cho thế giới biết tên họ là đủ rồi! Có chơi có chịu. Kêu án

thì đã có luật pháp mỗi nước rồi. Cứ gì mà làm phiền người xem TV hoài?! Như thế, đến sáng thứ Bảy 28/2 mới đổi đề tài!

Thứ ba 3/3 nhằm ngày 15/1 âm lịch, ngày Rằm–tháng–giêng, ngày lễ Thượng Nguyên hay Tết Nguyên Tiêu. Đây là một ngày lễ lớn của Phật Giáo. Trong khi các chư tăng, phật tử cầu xin năm mới an khang, thịnh vượng, hòa bình đến cho muôn loài thì chiến tranh khốc liệt đang xảy ra ở Iran! Từ sáng thứ Bảy 28/2 (giờ Pháp).

Chuyện Mỹ có thể đánh Iran không phải mới đây. Mà từ cả mấy tháng nay. Ngay cuối tháng 1, ông Trump đã loan báo một hạm đội Hoa Kỳ đang tiến đến Iran. Rồi dần dần lính Mỹ, phi cơ Mỹ, chiến hạm Mỹ cũng được điều động đến Trung Đông. Trong lúc các cuộc thương thuyết giữa Mỹ và Iran vẫn tiếp diễn ở Thụy Sĩ.

28/2, 6:00g (địa phương), chiến dịch bắt đầu với các phi cơ chiến đấu Do Thái cất cánh từ căn cứ bay đến Teheran oanh tạc nơi đang hội họp những nhân vật cao cấp chính quyền Hồi Giáo. Lãnh tụ tối cao Khamenei, Cố vấn an ninh Shamkhani, Tổng tư lệnh Vệ Binh Hồi Giáo Pakpour, Bộ trưởng quốc phòng Nasirzadeh, và nhiều nhân vật cao cấp bị thương vong!

Những ngày sau đó, cường độ chiến tranh ngày càng gia tăng. Nếu như Hải Quân Iran hầu như bị Hoa Kỳ làm tê liệt, thì trong cuộc họp báo ngày 4/3, Bộ trưởng Quốc Phòng Mỹ Pete Hegseth cho biết sẽ hoàn toàn kiểm soát không phận Iran tuần sau! Tiếp tay Teheran đang oanh kích các cơ sở quân sự Mỹ tại Irak, Koweit, Bahrain, Qatar, Arabie Saoudite, các Tiểu vương quốc Ả Rập Thống Nhất, v.v. lực lượng khủng bố Hezbollah ở Liban, đàn em của Iran, đã nhảy vào cứu bò “ông anh”, dù thực lực chả là bao!

Từ lâu, Nga, Tàu, Iran. 2 anh cộng sản, một anh Hồi Giáo cực đoan, tạo nên phe “trục” đối đầu khối “Tự Do”. Nếu Nga là chuyên viên đầu độc, đàn áp các thế lực đối lập, Tàu gởi điệp viên ăn cắp thông tin khoa học, an ninh phương Tây, đe dọa biển Đông. Thì Iran là cha đỡ đầu, giúp đỡ tài chính, vũ khí, các lực lượng khủng bố, phiến quân thế giới: Hamas ở Gaza, Hezbollah ở Liban, Houthi ở Yemen, ở Irak, v.v. Hôm nay, trong lúc “đồng minh” bị tấn công thì 2 anh Nga, Tàu chỉ phản đối “lấy lệ”. Ngoài việc không có nhiều căn cứ quân sự ở Trung Đông, có phải vì một anh thì đang sa lầy trong chiến tranh Ukraine, còn một anh thì không dám chêm thêm... dầu vô lò lửa Trung Đông vì sợ đánh chuột vỡ bình, chọc giận các Vương quốc dầu hỏa (đang bị Iran oanh kích tùm lum!)?

Khác với cuộc chiến ở Việt Nam, lần này Hoa Kỳ có lý do chính đáng để đánh Iran. Thủ tướng Carney của Canada, một người “chống Mỹ cứu nước”, đã ủng hộ những “nỗ lực” ngăn cản Iran tiếp tục chương trình chế tạo vũ khí hạt nhân, đe dọa hòa bình quốc tế. Theo cuộc thăm dò của CNN (2/3), 59% dân Mỹ phản đối sự can thiệp quân sự của Hoa Kỳ vào Iran so với 41% ủng hộ hoặc chưa phản đối. Trong những người phản đối “sự can thiệp Hoa Kỳ” có cả một số đã “theo Trump cứu Mỹ” (MAGA). Điều cũng dễ hiểu vì lý do chánh của phe “chống” là lo cho cái bụng mình trước khi lo cho an ninh người dân

Iran. Họ sợ chính phủ đổ tiền vào cuộc chiến, nhiên liệu tăng giá, kinh tế khó khăn, thất nghiệp, v.v.

Tôi nghĩ, Hoa Kỳ và Do Thái đều cố kết thúc “sự can thiệp quân sự” vào Iran càng sớm, càng tốt. Bằng bất cứ giá nào. Nhất là ông Trump, với “bài học Việt Nam”!

Những tháng 3, ở đâu, lúc nào, thì cũng giống nhau. Cũng có 31 ngày. Tháng 3–Iran–2026 và tháng 3–VNCH–1975 lại thêm nhiều điểm giống. Ở: đạn bom, xác người, đổ nát, hoang tàn, v.v. Ở máu và nước mắt!

Chỉ khác nhau: một bên (sẽ) được giải phóng còn một bên thì (đã) bị “giải phóng”!

BP

06/03/2026

---

*Nguồn: Internet eMail by **lbp** chuyển*

*Đăng ngày thứ Sáu, March 6, 2026
tkd, Khoá 10A–72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*